

Hồi 68**Nguyện Kết Cỏ Ngậm Vành Báo Đáp
Hoa Trách Chi Nước Chảy Vô Tình**

Nhìn Bạch Y thiếu niên đứng chôn chân dưới đất, thanh niên cúi xuống lấy trong giỏ ra hai trái cây chín đỏ đưa cho hai người, cất tiếng phá tan cảnh im ắng nặng nề:

- Huynh dài ba ngày qua chưa ăn tí gì chắc đã đói lắm. ở rừng sâu núi thẳm không có cao lương mỹ vị gì, hãy gắng ăn tạm quả này vậy !

Đưa tay đón lấy Đồng Thiên Kỳ cười, nói:

- Đa tạ huynh dài!

Thanh niên đưa trái kia cho Bạch y thiếu niên nhưng chàng lắc đầu từ chối.

Lại ăn thêm mấy trái nữa sau đó Đồng Thiên Kỳ đưa tay lau miệng rồi trịnh trọng hỏi :

- Đồng mô có thể biết quý tính đại danh của nhị vị hay không ?

Bạch Y thiếu niên không quay đầu lại.

Còn thanh niên liếc nhìn chàng mới lắc đầu đáp ;

- Chí đông bốn bề đều là anh em, biết hay không chẳng quan trọng gì, Đồng huynh nhất trí vậy không ?

Đồng Thiên Kỳ cười gật đầu.

- Huynh dài nói có lý lắm.

Chàng chợt ngược đầu nhìn hai người, hỏi:

- Hiện tại vào giờ nào rồi ?

Bạch Y thiếu niên vội quay đầu lại hỏi :

- Đồng huynh định đi ư.

Tuy sắc mặt chàng vẫn lạnh tanh nhưng giọng nói lại lộ vẻ quan hoài.

Sau một lúc do dự, thanh niên vốn mong Đồng Thiên Kỳ sớm rời khỏi nơi đây liền buột miệng :

- Theo cước trình của huynh dài mà đoán thì từ đây về hướng đông đến trấn Xuyên Sơn chỉ chập tối là tới nơi, chẳng hay có phải huynh định đến đó không?

Đồng Thiên Kỳ chưa kịp đáp thì Bạch Y thiếu niên vội tiếp lời :

- Đồng huynh muốn đi đâu ?

Đồng Thiên Kỳ cười đáp :

- Vị huynh đài này đoán đúng !

Bạch Y thiếu niên lắc đầu nói :

- Không đúng ! bởi vì phân đàn Triết Đông đóng ở đó mà !

Thanh niên ngơ ngác hỏi :

- Đồng huynh có mối tương giao với Nhật Nguyệt Bang ư ?

Bạch Y thiếu niên tiếp lời :

- Phải chăng đó là hy vọng duy nhất mà Đồng huynh đã nói ?

- Lần này huynh đài đoán đúng

Bạch Y thiếu niên lại nhìn ra ngoài cửa động nói thầm :

- Ta đã sớm đoán ra mà.

Giương mắt nhìn Đồng Thiên Kỳ hồi lâu, thanh niên chợt buột miệng hỏi :

- Phải chăng Đồng huynh đã hẹn đồng bạn chờ ở đó ?

Đồng Thiên Kỳ không trả lời chỉ nói :

- Huynh đài nhất định rất ít đi lại võ lâm Trung Nguyên này, vì thế không biết rằng Nhật Nguyệt Bang muốn đối phó có một mình Đồng mỗ.

Thanh niên cất giọng nghi ngờ :

- Nhật Nguyệt Bang hùng hậu thế mà chỉ đối phó với mình người thôi sao ?

Chậm bước đến cửa động, Đồng Thiên Kỳ quay lại nhìn hai người rồi trang nghiêm nói :

- Đồng mỗ lúc này chợt hy vọng rằng chuyện kết cở ngậm vành của người xưa có thật để còn mong báo đáp ơn sâu hai vị. Đến đây xin cáo biệt !

Nói rồi chấp tay cúi đầu chào, sau đó quay người đi ra ngoài. Chỉ sau mấy cú nhảy, tà áo trắng đã mất hút trong màn mưa

Bất giác bước theo mấy bước, thanh niên dừng lại ở ngay cửa động kinh dị nhìn theo bóng Đồng Thiên Kỳ nghĩ bụng :

- Không ngờ người này trẻ tuổi như thế mà công lực không những hơn ta, có lẽ chẳng kém gì sư muội.

Lại nghĩ thêm :

"Kết cở ngậm vành... đó là tích xưa nói chuyện báo ân ở kiếp sau, chẳng lẽ hẳn biết trước mình không còn sinh lộ nữa ? Người này bị ám toán thực là đáng tiếc !"

Nghĩ đoạn. chàng quay sang Bạch Y thiếu niên hỏi :

- Sư muội, người này thân thế ra sao muội có biết không ?

Theo cách xưng hô đủ biết Bạch Y thiếu niên là nữ giả trang.

Bạch y thiếu niên không đáp mà hỏi lại:

- Sư huynh cho rằng người đó thế nào ?

Một thời gian không hiểu ý tứ sư muội, thanh niên lúng túng cười đáp :

- Lạnh lùng, bình tĩnh, công lực cao cường, thật là một người đáng phục.

- So với tiểu muội thì thế nào ?

Thanh niên ngơ ngác nói :

- Nam nữ bất đồng, không thể so sánh Nếu luận về võ công thì hẳn không thể nào bằng sư muội được.

Thiếu nữ không tỏ vẻ vui, chỉ buột miệng nói :

- Làm sao sư huynh biết được ?

- Sư muội là tôn nữ của Vạn Kiếm Vương. Trên võ lâm hiện này ai có thể sánh võ công với "Vạn kiếm Công Chúa" được ?

Thiếu nữ lắc đầu vẻ không tán thành:

- Sư huynh quên rằng Vân Không sư bá nổi danh tạc thế như thế nào ư ? Huynh quên rằng gia gia ta hiện đang nằm trong tình huống ra sao ư ?

Thanh niên buông lời an ủi :

- Sư muội lại phiền lụy rồi ! Những việc đó tiểu huynh không những đều biết, cũng nhớ thêm rằng gia gia khen muội tư chất thông minh lại được kỳ duyên, công lực so với sư gia gia đã không kém, cũng có thể đem so với Vân Không sư bá nữa.

Thiếu nữ trầm mặc nói

- Nhưng sư gia gia vẫn không cho phép ta xuất đạo thay người báo cừu mà !

- Sư muội ! Sư gia gia không phải sợ võ công của sư muội không đủ, chỉ lo muội đơn độc dễ sa vào cạm bẫy của địch nhân. Chỉ cần chúng ta tìm được đệ tử tái truyền của lão nhân gia lúc đó mới có thể báo thù cho sư môn được !

Thiếu nữ vẫn nói với vẻ sầu muộn :

- Ai biết đến lúc nào mới tìm được người đó ? Hơn nữa thật có vị đệ tử đó không ?.

Thanh niên nói một cách tin tưởng:

- Sư muội ! người có chí ắt việc phải thành. Sư gia gia nói ắt không sai. Huống chi người còn nói vị đó võ công không kém sư muội đâu, lại thân hoài tuyệt học "Tiềm Long Công" cái thế. Thiết nghĩ người như vậy mỗi khi xuất đạo chỉ cần chưa tới một năm đủ

làm chấn động võ lâm rồi, hắn bây giờ danh tiếng người đó đã vang khắp võ lâm rồi, chỉ tại chúng ta chưa hạ sơn nên không biết đó thôi.

Thiếu nữ gạt đầu, chột nàng thay đổi đề tài :

- Sư huynh nhận thấy Đồng Thiên Kỳ hình như có vẻ đơn độc không ?

Bạch Y thiếu niên tức Vạn Kiếm Công Chúa đề cập đến Đồng Thiên Kỳ khiến thanh niên thấy không vui, hơn nữa trong giọng nói và thái độ hình như nàng đồng tình với thiếu niên đó. Thanh niên liền nói giọng hơi bất bình :

- Hắn cô đơn hay không, chúng ta làm sao...

Thanh niên nói tới đó liếc nhìn thấy thân tình của Vạn Kiếm Công Chúa tỏ ra không hài lòng đành im lặng.

Vạn Kiếm Công Chúa lãnh đạm nói tiếp lời :

- Với chúng ta không quan hệ chứ gì ?

Thanh niên thở dài đáp :.

- Sư muội, bản tính sư huynh vốn khảng khái và bộc trực, trong đầu nghĩ gì đều không giấu giếm được.

Vạn Kiếm Công chúa gạt đầu, giọng nói phần nào đã dịu đi :

- Sư huynh có biết tiểu muội định nói gì không ?

Thanh niên đáp với vẻ cương quyết :

- Sư muội có phải muốn sư huynh ngầm tương trợ Đồng Thiên Kỳ hay không ?

Vạn Kiếm công Chúa nhìn vị sư huynh trung hậu của mình, chỉ thốt lên :

- Sư huynh !

- Sư muội. Việc của muội, ngu huynh chỉ sợ lực bất tòng tâm. Chỉ cần đủ sức thì dù chết ngu huynh cũng không oán hận...

Giọng Vạn Kiếm Công Chúa dịu dàng :

- Đừng nói thế !

Thanh niên trầm giọng :

- Sư gia gia đã nói, sư muội bản tính thông minh, còn ngu huynh thì lại trì độn.. ta và muội... Ài !

Nét mặt không vui, Vạn Kiếm Công Chúa nói :

- Tiểu muội tự biết mình có lỗi với sư huynh. Nhưng... tuy nhiên...

- Ngu huynh đã hiểu rõ... việc này chẳng phải chỉ theo ý mình. Ngu huynh định không gạc nhiên về chuyện Đồng Thiên Kỳ xuất hiện.

Vạn Kiếm Công Chúa chống chế :

- Sư huynh, việc này với Đồng Thiên Kỳ vô can, cho nên căn bản hắn không biết muội là nữ nhi. Còn ta cứu bởi vì thấy hắn sử dụng Tiềm Long chưởng mà thôi.

Sự thực, lần ấy thấy Đồng Thiên Kỳ nàng tuyệt nhiên không biết chàng có Tiềm Long chưởng, chỉ thấy rất nhiều bằng hữu và người thân thích của chàng vây đánh chàng mà thôi.

Thanh niên dường như nhớ ra chuyện gì, kinh dị nghĩ thầm :

"Long đầu kiếm, Tiềm Long chưởng, lại thêm Phượng Vĩ kiếm của sư muội nữa, hắn cái gì cũng hơn ta, người... trời xanh quả thật bất công quá."

Rồi to giọng :

- Sư muội, ngu huynh chuyến này đi giúp hắn, coi như cuối cùng tìm được vị ấy rồi ! Sự gia gia đã nói : chỉ cần Long đầu Phượng vĩ song kiếm, lại thêm Tiềm Long chưởng tương phù ắt đối địch được với Tứ lão. Ta đi báo cho hắn biết đây !

Nói xong quay người định đi.

Vạn Kiếm Công Chúa lo lắng gọi :

- Sư huynh...

Thanh niên quay đầu lại :

- Sư muội, còn gì nữa ?.

Vạn Kiếm Công Chúa bồng cúi đầu nói khẽ :

- Không có gì đâu !

Thanh niên chợt thấy lòng trống rỗng, buồn bã thở dài, một lúc gượng cười nói :

- Sư muội, ngu huynh tuy trì độn nhưng cũng hiểu rằng vận mạng mình do trời định, sức người không thể cải đổi được. Chuyến đi này sư muội yên tâm, ngu huynh nhất định không làm cho Đồng Thiên Kỳ bất lợi đâu. Huynh chỉ có thể nói vậy thôi !

Vạn Kiếm Công Chúa nhỏ giọng nói với vẻ hối hận :

- Sư huynh, tiểu muội sai rồi !

Biết mình đã liệu việc không sai, thanh niên chép miệng thở dài rồi phi thân ra khỏi động biến mất trong màn mưa.

Dõi mắt theo sư huynh, Vạn Kiếm Công Chúa u oán than :

- Trời xanh an bài thật quá bất công ! Than ôi ! Hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình...

Nàng đứng nghĩ ngợi không đầu không cuối thêm một lúc nữa rồi cũng cất bước ra đi. Trong gian thạch động rêu mốc chỉ còn lại giỏ quả rừng và tiếng mưa rơi tí tách.

oOo

Ở đông nam trấn Xuyên Sơn có một tòa trang viện lớn. Tuy kiến trúc không được như các đại gia vương hầu khanh tướng nhưng không kém những bậc đại phú cự thương. Cư dân trong Xuyên Sơn trấn chỉ biết đó là gia sản của trang chủ đại gia, tịnh rất ít người biết đó là phân đàn Triết Đông của Nhật Nguyệt Bang. Lúc đó mờ dề đầu canh hai, trên con đường lớn dẫn tới trang viện có một thiếu niên mặt mũi tuấn tú nhưng lạnh lùng, áo thấm dầm mưa đã đông kết lại hướng tới cửa lớn trang viện đi vào. Chàng bước chậm rãi, dĩnh đạc như vào chỗ không người.

Hai bên cánh cổng bằng sắt, to lớn có hai gã đại hán đứng cạnh. Gã đứng bên phải dáng điệu ngất ngưỡng, hai mắt đỏ quạch, miệng thở rằng toàn hơi rượu. Tiếng gã đứng bên trái cầu nhàu :

- Lão Hồ ! Sao người đến nổi này ? ta thật không sao chịu nổi người. Nếu chủ nhân phát hiện thì hỏng quá, chỉ e khi đó ta không còn biện bác gì cho người được.

Giọng người được gọi là lão Hồ lẽ nhè đáp lại:

- Thôi mà. Lão tiên, hôm nay bốn trang mở hội ăn mừng gã họ Đồng về châu tiên tổ, ta uống chút đỉnh thôi mà. Vả lại ngoài gã họ Đồng đó ra có ai dám phạm vào đây chứ ? Xem ra chúng ta từ đây đỡ khổ nhiều rồi !

Lão Tiên vẫn nghiêm nghị, nói :

- Người chớ nên khinh thị như vậy ! Nếu lỡ đàn chủ thân đi kiểm tra mà thấy người thế này thì đừng trách.

Lão vừa nói tới đó bỗng đưa mắt nhìn ra ngoài cổng. Lão ngạc nhiên không tin vào mắt mình, đưa tay giụi mắt nhìn lại thì vẫn như cũ, quả nhiên từ phía ngoài có một nhân ảnh màu trắng đang từ từ đi tới cổng.

Lão liền buông một câu chửi đồng :

- Con mẹ nó ! Đi đâu giờ này...

Lão Hồ giương cặp mắt say ngơ ngạc hỏi:

- Thấy quỷ vì thế ?

Vừa nói xong lão kinh hãi nhìn ra cửa.

Lúc này người bận bạch y đã tới cách cánh cổng sắt chừng hai trượng, dưới ánh trăng trông rõ là một thiếu niên.

Thiếu niên vẫn không dừng bước, mặc dù lúc đó hai đại hán bước ra chặn ở cửa.

Lão Tiên buông giọng hách dịch hỏi :

- Tiểu tử, người tìm ai mà nông nhênh thế hử ?

Bạch y thiếu niên dừng lại cách hai người chừng ba thước hỏi lại :

- Hai vị nói gì ?

Lão Hồ trừng mắt quát :

- Tiểu tử ngươi có việc gì sao không đến sớm ? Chúng ta vốn tính bất hảo, không cút đi thì liệu đó !

Bạch y thiếu niên gật gật đầu lạnh giọng :

- Chờ khi xuống gặp Diêm Vương rồi, có thể hai vị cải đổi tính của mình cho tốt hơn một chút.

Hai trang hán nghe vậy mặt đều biến sắc. Gã họ Tiền ngửa mặt cười nói :

- Hắc hắc... Tiểu tử ! Ngươi định tới đây quậy phá đó ư ? Có biết đây là nơi nào không chứ ?

Bạch y thiếu niên cười nhạt cất giọng lạnh lùng :

- Đồng mõ đang đêm tới đây, nếu không biết đây là nơi nào thì còn tới làm gì ?

Lão Tiền vội nói :

- Người nói người họ gì ? Họ Đồng ư ?

Lão Hồ nghe hơi biến sắc liền hỏi dồn:

- Cái gì ? Lão Hồ, hán họ Đồng ư ?

Lập tức hơi rượu tiêu mất làm lão tỉnh hẳn.

Bạch y thiếu niên vẫn nói bằng giọng lạnh như băng :

- Đồng mõ như nói ra tên mình là Đồng Thiên Kỳ hẳn hai vị biết mục đích của Đồng mõ tới đây làm gì chứ ?

Hai gã tráng đinh nghe xong bất giác lùi sau ba bước mình toát mồ hôi, lão Tiền cố làm ra vẻ táo gan vội hỏi :

- Thế nào ? Người... người là Đồng Thiên Kỳ.

Lão Hồ đưa mắt cho đồng bọn ra hiệu như muốn vào trong thông báo, nhưng lão Tiền ngăn lại :

- Lão Hồ đừng đi !

Đồng Thiên Kỳ lãnh bạo cười nói:

- Đồng mõ tìm được đến đây rồi khỏi phiền hai vị đi bẩm báo nữa... sinh có chỗ, tử có nơi. Tử địa của hai vị chính là chỗ này rồi !

Tuy chưa gặp Đồng Thiên Kỳ nhưng cả hai đều biết mình không phải là địch thủ của đối phương. Họ còn biết thêm Huyết Sát Thủ đã nói quyết không hai lời

Hai trang hán đưa mắt nhìn nhau một lúc rồi lão họ Tiền gắng gượng nói :

- Lão Hồ ! Chúng ta khó thoát, chi bằng liều chết một phen, nào tiến !

Lão Hồ thấy có lý liền hét to một tiếng xông vào.

Tuy nhiên lão Tiền đã sắp sẵn mưu gian từ trước. Thấy lão Hồ xông vào, hắn liền quay người bỏ chạy.

Ngờ đâu mới được ba bước lọt vào cổng thì đã thấy thân ảnh lướt tới. Chính Đồng Thiên Kỳ đang chặn trước mặt.

Lão Tiền khựng lại lùi sau hai ba bước ngoảnh lại thì đã thấy lão Hồ nằm ngửa mặt lên trời không động dậy, chắc hắn đã tuyệt khí rồi. Lão chợt có cảm giác có một cơn lạnh chạy dọc sống lưng, tay chân hầu như đông cứng lại không nhấc nổi.

Đồng Thiên Kỳ khinh bỉ nhìn hắn nói :

- Gặp nguy bỏ bạn, tôn giá sống trên đời này vậy là đã nhiều lắm !

Biết không sao chạy toát, lão Tiền vội vàng quỳ sụp xuống van lơn :

- Tiểu gia gia. tiểu tử tông... xin...

Lão tiền chưa kịp nói hết thì Đồng Thiên Kỳ đã phóng một chuồng kết liễu đời một kẻ dê hèn.

Đồng Thiên Kỳ không nhìn hai tử thi, tiếp tục đi vào cửa trang viện.

Tin rằng Đồng Thiên Kỳ đã chết, Thiên Huyền Kiếm Tất Vũ không bố phòng kỹ càng như trước. Suốt từ cửa lớn đến tận đại sảnh không thấy bóng người nào.

Đến trước sân, Đồng Thiên Kỳ đưa mắt nhìn quanh rồi tiếp tục đi thẳng.

Trong sảnh đèn sáng trưng, Đồng Thiên Kỳ đứng ở hòn giả sơn trước sảnh nhìn vào. Suốt từ hai cánh cổng bằng gỗ lim lớn đến thạch cấp, sau đó là bức bình phong màu xanh lục tuyệt không có người nào canh giữ.

Chàng thản nhiên bước tới thạch cấp.

Vừa định bước lên thêm thì đột nhiên từ trong sảnh có một trung niên hán tử chừng bốn mươi tuổi đang vừa bước ra.

Hán tử chừng như không ngờ có người lạ thâm nhập vào tận trong đây nên không chút đề phòng.

Đồng Thiên Kỳ thản nhiên bước lên thạch cấp.

Trung niên hán tử vừa định bước xuống thêm thì chợt phát hiện ra Đồng Thiên Kỳ, gã ngơ ngác đứng sững, bụng nghĩ :

"Hai đứa tiểu cầu họ Tiền và họ Hồ thật đáng đánh đòn lắm ! Dù là người quen cũng phải đưa vào bảim bảo, huống chi người lạ ? Thế mà để hắn tự tiện vào tận đây, may mà gặp ta nếu không hắn đi thẳng vào để tổ sư sư và khách nhân bắt gặp trách tội thì ai cứu được !"

Nghĩ đoạn, trung niên hán tử đến trước mặt Đồng Thiên Kỳ, giơ tay ngăn chàng lại hỏi:

- Vị bằng hữu đến tìm ai ở đây thế ?

Đồng Thiên Kỳ mới đi chừng được mười bậc, ngẩng đầu lên nói :

- Tìm các vị !

Trung niên hán tử tử nhíu mày hỏi tiếp :

- Kể cả bốn hương chủ nữa ư ?

- Tôn giá đã là hương chủ thì không ở ngoài.

Trung niên hán tử chợt cảnh giác lùi lại một bước nói :

- Bằng hữu ! Họ phương ta tuy trí nhớ không tốt lắm nhưng không tin rằng đã gặp qua người. Trước hết hãy nêu danh tánh ra !

- Không sai. tôn giá quả thật chưa từng gặp qua tại hạ, vì thế nên mới sống được đến tận bây giờ... Tại hạ muốn một thứ mà đến đây, hỏi danh tánh chẳng hóa ra làm một việc thừa ư ?

Trung niên hán tử thấy việc không ổn liền ngậm vận công phòng bị, miệng hỏi:

- Các hạ muốn tới đây quấy nhiễu đó ư ư ? Cần thứ gì ?

Đồng Thiên Kỳ thấp giọng :

- Cần cái mạng của các vị.

Trung niên hán tử biến sắc, sau một thoáng trấn tĩnh, gã cười nói :

- Khẩu khí của các hạ ghê thật. Trừ phi đến sai chỗ hoặc tới đây tìm cái chết, cứ theo khẩu khí mà phán đoán thì các hạ tịnh không phải là kẻ muốn thay danh đổi họ.

Đồng Thiên Kỳ chậm rãi nói :

- Vì phải nghe danh tánh của tại hạ mà hai vị ngoài kia đã bỏ mạng rồi !

Trung niên hán tử cười gằn đáp :

- Thật cuồng ngông ! Người dám đến đây náo loạn. Trước khi tiểu tử ngươi đền mạng, ta quyết bắt ngươi nói rõ danh tánh mới được

Đồng Thiên Kỳ cười lạnh hỏi :

- Tôn giá chuẩn bị xong chưa ?

Trung niên hán tử công lực không kém, lại cậy thế nhà. Gã cho rằng nếu núng thế có thể gọi to một tiếng ắt sẽ có người tiếp ứng ngay, nghĩ đoạn buông giọng khinh thị:

- Ứng Nhân Thần ta đợi lâu rồi.

Mi tâm huyết của Đồng Thiên Kỳ ửng đỏ, Ứng Nhân thần nhận thấy chợt nghĩ đến một đặc điểm của sát thần được truyền ngôn trên giang hồ vội buột miệng hỏi :

- Người là Đồng Thiên Kỳ ?

Mắt hiện sát cơ, Đồng Thiên Kỳ lạnh giọng :

- Tôn giá tới số rồi !

Lời vừa dứt Đồng Thiên Kỳ đã áp sát đối thủ chỉ một cái vung tay nhẹ, Ứng Nhân thần đã ngã người xuống bậc đá, miệng thổ huyết tươi chết không kịp kêu một tiếng.

Chàng quay người định bước vào đại sảnh chợt nghe từ trong có tiếng vọng ra :

- Xem như phía ngoài có tiếng người nào bị ngã.

Đúng là thanh âm của Thiên Tâm Quái Cái.

Tiếng Vu Hồi Kiếm đáp :

- Hàn huynh yên tâm, Nhật Nguyệt Bang tuy không dám nói là vô địch thiên hạ nhưng huynh đệ tự tin chưa có ai dám mạo phạm.

Đồng Thiên Kỳ mê hoặc nghĩ thầm :

"Làm sao Thiên Tâm Quái Cái và Vu Hồi Kiếm xưng huynh gọi đệ thế này ? chẳng lẽ chúng cùng một giuộc?"

Lúc này lại nghe Thiên Tâm Quái Cái Hàn tâm ẩn cười nói :

- Huynh đệ lại cho rằng không nên dùng mấy chữ dám hay không dám, chỉ nên nói đủ tư cách đến phân cục Triết Đông hay không.

Giọng Vu Hồi Kiếm đầy châm biếm :

- Hàn huynh nói thế lộ liễu quá.

Thiên Tâm Quái Cái đáp :

- Cần gì mà không lộ liễu ? nói ngay được rằng lão ăn mày ta không đến để động can qua gì, mà chỉ theo cam kết tới đây đòi giá.

Vu Hồi Kiếm hơi thấp giọng :

- Nhưng Nhật Nguyệt Bang chưa thấy tử thi Đồng Thiên Kỳ !

Thiên Tâm Quái Cái cười khẩy :

- Chuyện cũ khó gặp, về việc Vạn Kiếm Vương. lão phu đã được giáo huấn rồi, chuyện cũ chưa quên lại sinh chuyện mới. Các người cho rằng lão ăn mày ta dễ bị lừa gạt thế sao ?

Vu Hồi Kiếm nói một cách trịnh trọng:

- Hàn huynh chỉ nhớ tới công lao của riêng mình thôi thì không đúng rồi ! Thất Bộ Truy Hồn Mang kia là do bốn huynh đệ chúng ta hợp lực mới dụng được độc vật đó, chẳng lẽ việc ấy Hàn huynh lại quên ?

Thiên Tâm quái Cái cười to :

- Hô hô hô... chưa trừ được Vạn Kiếm Vương. Tứ Lão các người sẽ vĩnh viễn hãm thân được hấn, hấn sống hay chết thì lão phu ta chẳng quan tâm làm gì, điều đáng nói là vì bốn người các người mà lão ăn mày ta phải làm nô bộc cho hấn suốt mười lăm năm đằng đẳng.

Đồng Thiên Kỳ nghe xong chợt dạ nghĩ thầm :

“Chẳng lẽ Vạn Kiếm Vương lại chính là vị đứng đầu Ngũ Lão Phật tâm Thiên Sư ?”

Lại nghe Vu Hồi Kiếm cười nói :

- Chẳng lẽ trong suốt thời gian đó Hàn huynh không tìm được một cơ hội nào ? Hay Hàn huynh... đang nuôi ý đồ gì khác ?

Thiên Tâm Quái Cái bị đánh trúng tim đen, nhưng vẫn còn cố chống chế :

- Lão ăn mày ta còn có ý đồ gì chứ ?

Vu Hồi kiếm nghiêm giọng :

- Hàn huynh, chúng ta đều đã già rồi, trên giang hồ đã lặn lội không ít. Trước Hàn huynh theo Vạn Kiếm Vương mười lăm năm, sau lại liên hợp với Đồng Thiên Kỳ. Với người trước thì không có cơ hội, với người sau lại cũng ngẫu nhiên ư ?

- Lão ăn mày ta liên hợp với hấn thì có liên quan gì đến Nhật Nguyệt Bang các người nào ?

Vu Hồi Kiếm cười to đáp :

- Người ta đều biết xưa nay Hàn huynh đã từng gia ân cho ai bao giờ ? Kết hợp với Đồng Thiên Kỳ chẳng qua không ngoài việc hấn nắm được công phu Tiềm Long công của Vạn Kiếm Vương đó thôi !

Đến đây Đồng Thiên Kỳ đã tin chắc mười mươi Vạn Kiếm Vương chính là Phật tâm thiên sư rồi.

Thiên Tâm Quái Cái giận dữ nói :

- Người định mượn cơ đó để nuốt lời hứa, chạy làng ta phải không ?

- Hàn huynh Tứ Lão chúng tôi đâu thất hứa với Hàn huynh hồi nào ? Lại đây chúng ta bình tĩnh đàm luận.

Thiên Tâm Quái Cái cười nhạt :

- Chúng ta đã đàm luận cả buổi mà có kết quả gì đâu ? Nếu các người giữ lời hứa thì hãy đưa lão ăn mày ta xem vật gì ở trong chín chiếc đỉnh đó !

Với lời này có thể đoán rằng lão ăn khát cái mưu hại Đồng Thiên Kỳ để đổi lấy chín chiếc đỉnh kia.

Đồng Thiên Kỳ ngùn ngụt căm thù nghĩ bụng :

"Quân vô loài này muốn bức ta truyền thụ Tiềm Long công, không được mới giết ta để đổi Tàng Long Cửu đỉnh, thật mưu mô thâm độc !"

Vu Hồi Kiếm cười đáp :

- Hà tất Hàn huynh phải vội vã thế !

Thiên Tâm Quái Cái hằm hằm nhìn đối phương gằn giọng :

- Lão ăn mày ta đi chuyến này là phải được. Nếu các người cho rằng trong lúc này đủ tư cách cùng Nam Hải dấy động can qua thì lão ăn mày ta đành quay về thượng môn để chuẩn bị đề phòng vậy.

Giọng lão khát cái không giấu sự hăm dọa.

- Nếu dấy động can qua thì cả hai phái, đều thất lợi, Hàn huynh đã nghĩ đến hậu quả thế nào chưa ?

Thiên Tâm Quái Cái nói bằng giọng kiên quyết :

- Lão ăn mày ta đã nói, làm là phải được !

Vu Hồi Kiếm phá lên cười lớn :

- Hô hô hô... Hàn huynh nói vậy làm huynh đệ khó nghĩ quá. Nếu Tứ Lão chúng ta lúc này mà đem Cửu đỉnh trao cho Hàn huynh thì chẳng sợ thiên hạ chê cười rằng Nhật Nguyệt Bang chịu lép trước Nam Hải ư ?

Thiên Tâm Quái Cái lạnh giọng :

- Lão ăn mày ta cáo biệt !

Vu Hồi Kiến vội ngăn lại :

- Khoan đã.

Thiên Tâm Quái Cái cười nhạt hỏi :

- Chẳng lẽ người muốn lưu giữ lão ăn mày ta lại ?

Vu Hồi kiếm cười to :

- Hai phe giao binh không lưu tín sứ. Tuy nhiên lão phu muốn biểu lộ đầy đủ tấm lòng cung ngưỡng, mời Hàn huynh uống thêm ba chén rượu nhạt, thế nào ?

Thiên Tâm Quái Cái cười khẩy đáp :

- Lão ăn mày ta xưa nay chưa từng uống rượu say mà chết, huống chi ba chén thì có làm sao ?

Vu Hôi kiếm cười khoái chí :

- Hô hô hô... huynh thật là người hào sảng.

Lão liền quay đầu vào trong sai :

- Tất đàn chủ ! người đi xem Phương hương chủ đi làm gì mà suốt buổi vẫn chưa đem đồ ra thế ?

Một giọng khác ứng thanh đáp ngay :

- Dạ, đệ tử xin ra ngay !

Lập tức từ phía sau bức rèm phía hậu sảnh bước ra một người. Đó chính là Thiên Huyền Kiếm Tất Vũ.

- o O o -